

ЖАДНИЯТЪ КЕРИМЪ.

(Приказка отъ В. Сисоевъ — за деца и юноши).

алечъ отъ насъ се слу-
чило това —
тамъ, дѣто жи-
вѣятъ арабитѣ.

Дива е тѣхната страна: само планини и непроходими пустини. Пустинитѣ имъ сж покрити съ пѣськъ — нийдѣ дрѣвче, нито поточе. Гладни лѣвовѣ бродятъ по тѣхъ и оглозгватъ коститѣ на умрѣлитѣ пѣтници. А горещината е нетѣрпима! Тамъ не можемъ живя нито единъ день — слънцето ще ни изгори.

Ето въ тая страна живѣлъ арабинътъ Абдулъ. Веднажъ той трѣбвало да прѣмине голѣмата пустиня, на отвѣдната страна на която живѣла омжжената му дѣщеря, за да се повиди съ нея и съ внучетата си.

Помолилъ се Абдулъ на своя Аллахъ и трѣгналъ прѣзъ страшната пустиня. Храна си взелъ достатъчно, а пѣкъ водата му била въ коженъ мѣхъ, привързанъ на гърба.

Дълго вървѣлъ той, изпилъ всичката си вода, а ималъ да върви още много пѣтъ. Какво да прави? Жаждата го измжчвала страшно и той започналъ вече да гризе тоягата си, която била сурова, та имала още малко сокъ. Ала колкото повече вървѣлъ, толкова по-лошо му ставало: краката му се подкосвали, и той не можалъ да върви по-нататѣкъ... Наближила му вече смъртта. По вѣрването на пустиннитѣ обитали, въ пустинята владѣе единъ духъ, когото тѣ именуватъ „Духъ на пустинята.“

Започналъ Абдулъ да му се моли:

— Пустинни душе, смили се надъ мене, не ме оставяй да загина отъ лютата смъртъ — да бжда изеденъ отъ гладнитѣ звѣровѣ; помогни ми, да се видя съ мѡята дѣщеря и съ милитѣ ми внучета. Изпрати ми водица, колкото да си накваса устата...

Послушалъ духътъ молитвата му, и изведнѣжъ завѣялъ вѣтъръ, извила се вихрушка, издигнали се цѣли облаци пѣськъ, притѣмнѣло цѣлото небе. Явилъ се духътъ, високъ до облацитѣ, цѣлъ отъ пѣськъ, очитѣ му горятъ като живи вжглени, а вмѣсто зѣби—човѣшки кости отъ скелети, разхвърляни по пустинята.

Разтърсилъ духътъ пѣсчната си брада и рекълъ съ страшенъ гласъ:

— Добрѣ, азъ ще изпълня молбата ти, ще ти дамъ вода, ала подари ми и ти нѣщо; ще ти го върна послѣ стократно.

Вѣтърътъ утихналъ, въздухътъ се очистилъ, духътъ изчезналъ, и Абдулъ видѣлъ прѣдъ себе си едно изворче, шуртяще изподъ единъ камѣкъ. Водата била бистра и хладна. Напилъ се той и се накаралъ да си трѣгне, но тутакси се спрѣлъ и се замислилъ. — Какво да подари на духа? Дрехата му била скжсана, а друга нѣмалъ. Погледналъ въ торбата си — вжтрѣ имало само корички хлѣбъ и стари обуца. Мислилъ, мислилъ, па заболѣ тоягата си край изворчето и рекълъ:

— Това е всичко, което мога да ти подаря. Не ме придирай.

Трѣгналъ Абдулъ да върви по-нататѣкъ и стигналъ като убить въ дома на дѣщеря си. Тамъ той погостувалъ нѣколко врѣме и трѣгналъ да се върне назадъ пакъ прѣзъ сжщата пустиня. Сега пакъ му се свѣршила водата, и отново започналъ да се моли на пустинния духъ. Ала тоя пѣтъ духътъ нищо не му отвѣрналъ. „Чакай, — си помислилъ Абдулъ, — недалечъ отъ тукъ е изворчето, отъ което се напихъ, когато минахъ първия пѣтъ. Ще се домъкна, както и да е, до него.“

Дотѣтралъ се той до изворчето, ала не можалъ да го познае дори: то се било прѣ-